

ת"פ 33542/06/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 33542-06-16 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד הנשיא אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב האישום המתוקן בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה סתם של בת זוג לפי סעיף 382 לחוק.

א. עובדות כתב האישום

לפי אישום מס' 1 לכתב האישום המתוקן ביום 15/6/16 בשעות הבוקר בעקבות ויכוח בין הנאשם לבין רעייתו הגב' א"א (להלן: "המתלוננת"), שהתעורר עקב כך שהנאשם חשד כי המתלוננת בוגדת בו, אמר הנאשם למתלוננת שהוא מעדיף למות ולא להתגרש ויצא מביתם. לאחר זמן קצר, שב הנאשם לביתם המשותף, הלם בדלת הבית וצעק לעבר המתלוננת שתפתח את הדלת, אחרת יפגע בה.

לפי אישום מס' 2, כחודש לפי האירוע המתואר באישום מס' 1, בעקבות ויכוח חריף בין הנאשם לבין המתלוננת איים הנאשם על המתלוננת שיהרוג אותה, היה ולא תיתן לו את סיסמת הטלפון הנייד שלה. הנאשם היכה את המתלוננת מספר פעמים בראשה וחנק אותה, והמתלוננת נתנה לו את הסיסמה.

ב. תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 34, נשוי ואב לילד, נולד בברית המועצות. עלה לארץ בגיל 16, במסגרת תכנית נעל"ה.

הנאשם מתאר את עלייתו לארץ והשתלבותו החברתית כחיוביים, ומתאר את חבריו לתוכנית כמי שהיוו ומהווים עבורו רשת תמיכה משמעותית.

הנאשם השלים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה. בגיל המתאים התגייס לצה"ל ושירת שירות מלא. הנאשם בעל תואר ראשון בהנדסת מחשבים והוא עובד כמתכנת בכיר בחברת היי-טק.

הנאשם סיפר שהכיר את המתלוננת במהלך לימודיו, בהיותו בן 27 התחתנו ונולד בנם המשותף. כשהיה בנם בן עשרה חודשים הוא אובחן כאוטיסט, המתפקד ברמה נמוכה. על אף גילו (5 שנים) הוא אינו שולט על צרכיו, מתקשה בדיבור וזקוק להשגחה מתמדת. למתלוננת ילד בן 17 מנישואיה הקודמים, המאובחן אף הוא כאוטיסט. בנה של המתלוננת, מתגורר בבית המשפחה, בעל תפקוד גבוה ומשולב במסגרת חינוך רגילה.

הנאשם תיאר לפני שירות המבחן את התמודדותו הקשה עם אבחון בנו כאוטיסט, על המשבר שחווה ושהשפיע רבות עליו ועל מערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת.

משפחת המוצא של הנאשם כוללת זוג הורים ושני ילדים. אביו מתגורר באוקראינה והקשר בין השניים אינו נחוה כגורם תומך ומגן עבורו. הנאשם תיאר קשר קרוב יותר עם אמו, אשר עלתה לארץ לפני כשנה עם אחותו, בין היתר על רקע צורך בטיפול רפואי עבור אחותו. שירות המבחן התרשם כי עלייתן של השתיים ארצה מהווה מקור נוסף לדאגה ולהתמודדות עם תהליכים בירוקרטיים שונים, ופחות כרשת תמיכה עבורו.

היסטוריה עבריינית והעבירה הנוכחית

הנאשם נעדר עבר פלילי. ביחס לעבירות, הנאשם נטל אחריות על ביצועו, כשברקע להן תהליך הידרדרות בקשר הזוגי בעקבות אבחון בנם.

משיחות שקיים שירות המבחן עם הנאשם והמתלוננת, עלה שהקשר הזוגי היה תקין וחיובי לאורך שנים. עם אבחון מצבו של הבן כאוטיסט בתפקוד נמוך, חוו בני הזוג משבר ואכזבה, שגררה התמודדות שונה מצד כל אחד מהם. הנאשם בחר להתרכז בשגרת היומיום ובהתקדמות בעבודתו, מתוך דאגה לעתיד הילד ותחושת צורך ליצור ביטחון קיומי. הנאשם הביע רצון למצוא אפיק בו יוכל לחוש הגשמה עצמית והצלחה, והתקשה להתמודד עם הכאב ולעבד את האכזבה והכאב אותן חווה בעקבות התפתחות הבן והריחוק מרעייתו.

המתלוננת הייתה עסוקה בשילובו של הבן בטיפולים ובמסגרת מתאימה ולדבריה, חוותה דיכאון ובדידות בהתמודדות זו, אשר הובילה אותה להסתגרות ולעיסוק אינטנסיבי במשחקים וירטואליים חברתיים כבריחה ממצוקתה. במסגרת זו יצרה המתלוננת קשרים חברתיים אשר בהמשך נשאו אופי רומנטי, פגעו באמונו של הנאשם ונחוו על ידו כבגידה בקשר הזוגי. הקשיים שחוו השניים והקושי לבטא ולברר את הקשיים בתקשורת הזוגית ביניהם, הביאו להצטברות תסכול, פגיעות וריחוק וכן לביקורתיות ולתוקפנות הדדיות.

הנאשם תיאר את תחושת חוסר האונים, התסכול והפגיעה שחווה, אל מול הקשרים שקיימה אשתו וההסתרה שנקטה כלפיו, כרקע לאובדן שליטה והפעלת אלימות כלפיה. לדבריו, במהלך האירוע מושא האישום הראשון, הבין שהתנהגותו הפוגענית מסלימה, עצר את עצמו וחש בושה וחרטה. ביחס לאישום השני, מסר כי פעל שלא מתוך כוונה לאיים או לפגוע במתלוננת, אלא מתוך רצון לפתור את הקונפליקט הקיים ביניהם, אך גילה הבנה לכך שהתנהגותו נחוותה

כמאיימת.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם התקשה להכיל את המשבר בו היה נתון על רקע אבחנת בנו כאוטיסט ואובדן הציפיה לחיי משפחה נורמטיביים. עוד ציין שירות המבחן כי הנאשם נטל אחריות כנה על מעשיו ועל דרך התמודדותו, תוך ביטוי חרטה אמיתית, לצד חוויה של פגיעות וחוסר צדק מפני ההליך הפלילי ותוצאותיו ובשל הנסיבות העומדות ברקע לאירועים.

המתלוננת תיארה את הרקע לאירועים כמתואר לעיל. כיום, בשונה מהעבר, התייחסה באופן מתון יותר להתנהגותו של הנאשם, להערכת שירות המבחן, גם מתוך הבנת חלקה בדינמיקה הזוגית, תחושת אשמה ורצון למזער את הפגיעה בנאשם. המתלוננת מסרה כי האלימות שהפעיל הנאשם כלפיה הייתה חד פעמית וחרیגה לאופן התנהלותו בדרך כלל.

מדבריה עלה כי היום, הקשר ביניהם תקין והם מגויסים לטיפול זוגי בו הם משתתפים. מנגד, תיארה המתלוננת פערים בעמדותיהם הרגשיות ביחס לקשר הזוגי, הבאים לידי ביטוי ברצונה בהרחבת המשפחה, בעוד הנאשם שרוי בתחושות דכאון.

המתלוננת תיארה מתח ביחסיהם סביב ההליך הפלילי המתנהל נגד הנאשם, וחשש מענישה שתפגע בנאשם, דבר היוצר תחושת כעס והאשמה כלפיה. המתלוננת הביעה רצונה, שהנאשם יקבל טיפול שיסייע לו בהתמודדות עם תחושות אלו והמצוקות שחווה.

שירות המבחן ציין כי בתסקיר המעצר שהוגש בתיק זה ההתרשמות הייתה כי הסלמת ההתנהגות האלימה הינה על רקע תחושות קנאה ורכושנות, צורך בשליטה וחווית אובדן משמעותית. לצד זאת לאור העדר אינדיקציה לאלימות קודמת, הכרה בבעייתיות מצד הנאשם ורצון להשתלב בטיפול, ההערכה הייתה שטיפול ייעודי בתחום האלימות יביא להפחתת הסיכון הקיים להישנות עבירות דומות.

לפיכך, הוטל על הנאשם צו פיקוח מעצר במסגרתו השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית בשירות המבחן המיועדת לעצורי בית על רקע עבירות אלימות זוגית. הנאשם השתתף בקבוצה במשך שנתיים וחצי. הנאשם הגיע למפגשי הקבוצה בעקביות תוך גילוי מחויבות לתהליך ולקבוצה, שיתף בתכנים אישיים ונראה כי עשה שימוש בקבוצה לעיבוד חוויותיו הרגשיות.

בקבוצה בלטה יכולתו להתבוננות עצמית מעמיקה, תוך מגע עם רגשותיו, ורצונו ללמידה ביחס לדפוסי התנהלותו. כן באו לידי ביטוי יכולותיו לנוכחות רגשית תומכת ומקדמת ביחס לחברי קבוצה אחרים.

בתהליך הקבוצתי עלתה התרשמות כי הנאשם נמצא בתהליך מתמשך של עיבוד החוויות שעבר, ובסופו ניכר היה שהתחזקה יכולתו לזהות ולהכיל את רגשותיו ומתוך כך לפעול מתוך בחירה מושכלת.

כאמור, במקביל להשתתפותו בקבוצה פנו הנאשם והמתלוננת לטיפול זוגי פרטי. לאחר מספר מפגשים זוגיים הוחלט לקיים מפגשים פרטניים על מנת לאפשר מרחב בטוח להכלה ולעיבוד. משיחה עם המטפלת עלה, כי הנאשם עורך עבודה פנימית מעמיקה, משתף בכנות ברגשותיו ומתייחס באופן בוגר ואחראי לבעייתיות בהתנהלותו, תוך בחינה

מחודשת של המערכת הזוגית. כמו כן הוסיפה כי מצבו הנפשי של הנאשם השתפר וכי הוא עבר מעמדה מעט דיכאונית לעמדה יותר פעילה וחיונית. הטיפול התקיים במשך כחצי שנה והופסק על רקע תחושה של מיצוי.

שירות המבחן ממליץ על ענישה שתחזק את תהליך שיקומו של הנאשם, בדמות של"צ וצו מבחן למשך שנה במסגרתו ימשיך הנאשם בהליך הטיפול בו החל.

נוכח טענת הנאשם כי חלק מתפקידו מצריך נסיעות לארה"ב והרשעתו תפגע ביכולתו לקבל אשרת כניסה לארה"ב, ממליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם. להערכת השירות פגיעה בתעסוקתו ובמקום עבודתו של הנאשם, המהווה חלק אינטגרלי מזהותו ומתפיסת ערכו העצמי עלולה לגרום לנאשם לתחושת אובדן ממשי ולהוביל למשבר נוסף ביציבותו האישית והמשפחתית.

ג. טיעוני הצדדים לעונש

התביעה מפנה לתסקיר, אשר לצד היותו חיובי במהותו מעלה שתי בעיות: אחת, ביחס לדברים שמסרה המתלוננת בשיחתה עם שירות המבחן, והשני, בחלק המתייחס לסיכוי להישנות העבירה.

על אף הדרך השיקומית והטיפולית שעשה הנאשם סבורה התביעה כי אין מקום לביטול הרשעתו של הנאשם, נוכח חומרת העבירות שביצע והיא מבקשת להשית עליו 3 חודשי מאסר לביצוע בדרך של עבודות שירות וכן מאסר מותנה, קנס כספי וחתימה על התחייבות.

הסנגור המתייחס לנסיבות חייו של הנאשם, תוך מתן דגש למשבר אליו נקלע הזוג, משנודע להם כי בנם המשותף סובל מאוטיזם ברמה גבוהה זאת, בנוסף על ילדה האחר של המתלוננת מנישואיה הקודמים, הסובל אף הוא מאוטיזם.

לטענת הסנגור, ההתמודדות עם שני ילדים בעלי צרכים מיוחדים נתנה אותותיה ביחסיהם של השניים. הנאשם נמנע מלשהות בבית ובילה זמן ארוך במקום עבודתו, והמתלוננת נמלטה למשחקים וירטואליים במחשב, במהלכם יצרה קשרים חברתיים, אשר חלקם קיבלו אופי רומנטי. על רקע זה נעברו העבירות על ידי הנאשם.

לדברי הסנגור, נטילת האחריות המלאה והמידית מצד הנאשם, הטיפול המשמעותי שעבר הן באופן אישי והן במסגרת זוגית יחד עם רעייתו, שיקומה של מערכת היחסים בין השניים, היות הנאשם נעדר עבר פלילי והרקע הייחודי שהוביל לביצוע העבירות - כל אלו מצדיקים לסיים את התיק ללא הרשעה.

לתמיכה בטענתו, הפנה הסנגור לפסקי דין בהם העדיף בית המשפט את הפן השיקומי ונמנע מהרשעה בעבירות אלימות במשפחה.

מעבר לזאת, טען הנאשם כי במסגרת עבודתו, הוא נדרש לנסיעות לארה"ב ולעבודה מול גורמים בינלאומיים. הרשעתו של הנאשם עלולה לשלול את זכאותו לאשרת כניסה לארה"ב ולהביא לפיטוריו (הוגש מכתב מהמעסיק המאמת את

(הדברים).

במעמד הטיעונים לעונש שמעתי את המתלוננת ואת הנאשם.

המתלוננת סיפרה על דרך שיקום ארוכה שעברה יחד עם הנאשם, אותו תיארה כאדם טוב מאד. כן התייחסה להתמודדותם היומיומית הקשה בטיפול בבנם בן ה-6 הסובל מאוטיזם ברמה קשה ותפקודו נמוך (אינו גמול ואינו מדבר) המתלוננת סיפרה על תמיכתו של הנאשם בה ועל הקשר המיוחד והאהב בין הנאשם לבין ילדם.

במסגרת דבריו האחרונים לבית המשפט אמר הנאשם כי הוא מצטער ומתבייש בהתנהגותו כלפי רעייתו. הנאשם סיפר שבמהלך כל השנים ביקש פעמים רבות את סליחתה וניסה לכפר על מעשיו. הנאשם ביטא רצון לשפר את מערכת היחסים הזוגית "ולזכות במשפחה הזו".

דין וגזירת דין

בבואו לגזור את דינו של נאשם על בית המשפט לפעול בהתאם לעקרון ההלימה, שעניינו יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיש להשית עליו.

בהתאם לעקרון המנחה על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה, אותו יש לגזור ממידת הפגיעה בערכים המוגנים, מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה וממדיניות הענישה הנוהגת.

בשל סמיכות הזמנים בין שני האירועים אני סבור כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד.

על חומרת העבירה של תקיפת בן זוג נכתב רבות בפסיקת בית המשפט העליון. לנוכח נפוצות העבירה בקרב הציבור, ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט לשאת תרומתם לצמצום התופעה על ידי הטלת עונשים, שיהא בכוחם להתריע עבריינים פוטנציאליים.

בע"פ 9621/02 מדינת ישראל נגד פלוני נפסק מפי כב' השופטת בייניש (כתוארה דאז):

"התופעה של אלימות כלפי נשים אשר במקרים רבים אף מסתיימת ברצח מחייבת תגובה מחמירה ומתריעה...בנסיבות אלו מצווים אנו לתת ביטוי עונשי הולם לחומרת המעשים באופן שיהיה בו כדי להרתיע את המשיב מפני חזרה על מעשים מסוכנים אלה ואף להרתיע עבריינים בכוח".

ברע"פ 182/13 נעם משה נ' מדינת ישראל נפסק מפי כב' השופט א' שהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה

עמוד 5

לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירה של תקיפת בן זוג הוא הגנה על שלומו הגופני ובטחונו האישי של הפרט. במקרה שלפניי, מדובר בפגיעה ברמה משמעותית, כעולה מכתב האישום, וניתן למקם את מעשיו של הנאשם ברף האמצעי של העבירה.

בדיקת הפסיקה הנוהגת מעלה כי במקרי חומרה דומים למקרה שלפניי הוטלו על נאשמים עונשים הנעים מענישה הצופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה עד ל-6 חודשי מאסר שאפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

בעבירת **איומים** הערך המוגן הוא הזכות לשלום הציבור וכן הזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. יפים לעניינינו הדברים שנקבעו ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

מידת הפגיעה בערך המוגן גבוהה, שכן דברי האיום של הנאשם כללו אמירות לפגיעה בחייה של המתלוננת. הדברים מקבלים משנה חומרה משמדובר בעבירה שנעברה בתוך התא המשפחתי.

בעבירת איומים, נוהגים בתי המשפט להשית מגוון עונשים החל מקנסות, דרך של"צ וכלה במאסר בפועל לתקופה קצרה, שאפשר כי ירוצה בדרך של עבודות שירות.

בהתאם לכללי הבניית ענישה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו בתיק שבפניי נע בין מאסר מותנה ל-4 חודשי מאסר, שאפשר שיבוצעו בדרך של עבודות שירות.

שאלת ההרשעה

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון שניתנה ברע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, על מנת שבית המשפט יסטה מהכלל לפיו יש להרשיע מי שנקבעה אחריותו בפלילים, יש צורך בקיומם של שני תנאים במצטבר. התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, זאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

יצוין בהקשר זה כי ככל שהעבירה ונסיבותיה חמורים יותר, כך גם על היקף הראיות הנדרש כדי לבסס את הטענה

לפגיעה חמורה בשיקום, להיות משמעותי יותר. רק במקרים חריגים בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרת העבירה, ימנע בית המשפט מהרשעה. ההימנעות מהרשעה הופכת לקשה יותר, ככל שהעבירה חמורה יותר, אזי תעלה השאלה האם גוברים השיקולים האישיים של הנאשם העומד לדין על האינטרס הציבורי הכללי (בר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל).

בהתאם לפסיקה הנוהגת (ע"פ 2083/96 כתב הנ"ל) נדרשים שני תנאים מצטברים על מנת שבית המשפט יסתפק בקביעת אחריותו של הנאשם בעבירה וימנע מהרשעתו. ואלו הם: סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה וכן הוכחת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ככל שההרשעה תיוותר על כנה, תוך הצבעה על נזקים קונקרטיים משמעותיים.

במקרה שבפניי, איים הנאשם על המתלוננת כי יפגע בה ובמקרה אחר איים עליה כי יהרגה. לענין מעשה התקיפה היכה הנאשם את המתלוננת בראשה וחנק אותה.

לענין שיקומו של הנאשם, הובאו בפני ראיות נוספות להוכחת נזק משמעותי קונקרטי, שעלול להיגרם לנאשם בהרשעתו. עבודתו של הנאשם כרוכה בנסיעות לארה"ב ולפי אישורים שהומצאו לי, הרשעתו תחבל בזכאותו לאשרת שהייה בארה"ב, דבר אשר עלול להוביל לפיטוריו מעבודתו, כפי שאישר מנהל החברה המעסיקה אותו.

מבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם ובמדיניות הענישה לפיה יש להחמיר עם מי שנקבעה אחריותו בעבירות אלימות במשפחה, הרי שבשל הרקע לביצוע המעשים, נוכח היותם חריגים בשגרת חייו של הנאשם והטיפול המשמעותי מאוד שעבר לאורך זמן, שוכנעתי בקיומו של יחס בלתי סביר בין האינטרס הציבורי המצדיק את הרשעתו של הנאשם לבין הפגיעה שעלולה להיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה, ואני סבור כי השיקולים הפרטניים במקרה שלפניי גוברים על האינטרס הציבורי ומצדיקים להקל עם הנאשם.

לפיכך, אני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם בדין.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע המעשים, נטל אחריות וביטא חרטה כנה.

לאורך השנים קיים הנאשם אורח חיים יצרני, נורמטיבי ושומר חוק ולא ידוע על אירועים חריגים בעברו.

הנאשם עלה לארץ מברית המועצות, שירת בצה"ל והוא בעל תואר ראשון בהנדסת מחשבים ועובדת

כמתכנת בכיר בחברת היי-טק.

הנאשם ורעייתו עברו משבר גדול, משנודע להם כי בנם המשותף מאובחן כאוטיסט. הידיעה טלטלה את שגרת חייהם והשפיעה באופן שלילי על מערכת היחסים הזוגית בין השניים, אשר עד לאותה העת נחשבה תקינה וחיובית.

כל אחד מבני הזוג התמודד עם המשבר בדרכו ובהעדר תקשורת וליווי נתגלע קרע בין השניים שהוביל למשבר אמון של הנאשם ברעייתו, שנסב על חששו כי היא בוגדת בו.

הנאשם מבין כי בעת האירועים פעל באופן פסול ותיאר חרטה ובושה שליוו את מעשיו. המתלוננת אף היא לוקחת אחריות על חלקה באירוע ובאינטראקציה הזוגית ומאשרת קיומה של תוקפנות הדדית, אם כי לא פיזית.

לדברי המתלוננת, מעשיו של הנאשם בעת האירועים אינם חלק מאופיו ומהווים חריג לאופן התנהלותו.

הנאשם והמתלוננת השתלבו בטיפול זוגי ארוך במסגרת פרטית והנאשם שולב אף בטיפול קבוצתי למעורבים בעברות אלימות במשפחה במסגרת שירות המבחן, במעקב ופיקוח בית המשפט.

תסקיר שירות המבחן מתאר שיתוף פעולה וגילוי מחויבות של הנאשם להליך הטיפולי וכן תהליך מעמיק של עיבוד החוויות שעבר ורצון ללמידה ביחס לדפוסי התנהלותו.

בהינתן הרקע לביצוע העבירות כפי שתואר בהרחבה בתסקיר, השיקום במערכת היחסים הזוגית בין הנאשם לרעייתו, הטיפול המשמעותי שעבר והיות האירועים בבחינת חריג שאינו משקף את נופ חיו של הנאשם ראיתי להקל עם הנאשם ולסטות מן המתחם שקבעתי.

לפיכך אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 200 שעות.

השל"צ יסתיים בתוך שנה.

2. צו מבחן למשך שנה במסגרתו ימשיך הנאשם בהליך הטיפולי בו החל.

3. הנאשם יחתום על התחייבות עצמית בסך 40,000 לפיה ימנע מביצוע עבירות אלימות משך תקופה בת 12 חודשים.

ניתן היום, 13 בפברואר 2019, בנוכחות הצדדים.

